

LEDARSKIFTE I HÖGERPARTIET

Gunnar Heckscher har förklarat sig vilja frånträda uppdraget som ordförande i högerpartiet med hänvisning till att han anser sig ha misslyckats med att nå ett gensvar från centerpartiets och folkpartiets sida i samverkanfrågan. Tidpunkten för en sammanfattande värdering av hans insats som partiledare är inte inne. Endast en kort tidsrymd återstår fram till partistämman i början av juni då Gunnar Heckschers efterträdare skall väljas och med hänsyn till de spekulationer kring grupperingar och färgkonstellationer som redan inlets från pressens och de politiska motståndarnas sida, synes det nödvändigt att taga fasta på Gunnar Heckschers uttalande om bakgrunden till hans avsägelse. Varken nu eller senare kommer någon att kunna jäva påståendet att den bärande tanken i Gunnar Heckschers arbete som partiledare har varit att endast en enad opposition kan stoppa den alltmera långtgående socialdemokratiska maktfullkomligheten och därigenom etablera balans i svensk inrikespolitik.

Denna Gunnar Heckschers kungstänke kommer helt självklart att föras vidare. En klar och otvetydig

borgerlig opinion kräver borgerlig samverkan, kräver det idag och kommer att kräva det i fortsättningen. Högerpartiets nye ledare kommer emellertid, oavsett vilken färg de färgsättningsglada i motståndarlägren målar honom i, lika litet som Gunnar Heckscher att direkt kunna påverka centerpartiets och folkpartiets officiella inställning i frågan om borgerlig samverkan. På längre sikt kommer detta att ha mindre betydelse. Tiden och en alltmera otålig opinion kommer att verka för ett förverkligande av de borgerliga samsamarbetssträvandena. Varken hr Hedlund eller hr Ohlin är några sanningsvittnen på detta område. Hr Hedlunds utspel beträffande ett statligt stöd till pressen och i jordförvärvsfrågan kommer att leda till att allt fler får upp ögonen för de verkliga avsikterna bakom hr Hedlunds tal om samverkan.

I den nuvarande situationen kommer det att krävas en osedvanlig styrka av en ny högerledare att föra samverkanstanken vidare med samma kraft och envishet som Gunnar Heckscher. Det har sagts och vi får säkert höra det upprepat många gånger: att nu kommer det

att bli fråga om en markerad högerglidning i partiets politik. Men varför skulle detta ske? Skulle det inte vara att slå in redan öppna dörrar? Socialdemokraterna har genom trycket av kommunisternas framgångar, genom LO:s skatte- och tjänstemannapolitik och genom det ökade inflytandet från partiets vänsterflygel undanröjt behovet av speciella markeringar åt vänster.

Den moderata konservativa poli-

tik som högerpartiet fört under Gunnar Heckschers ledning är markering nog i kombination med konsekvens, fasthet och enhetlighet; konsekvens i kravet på en enad borgerlig opposition samt fasthet och enhetlighet i partiets uppträdande.

I ett läge som det nuvarande behövs mera än någonsin högerpartiets oförtröttliga strävan för ett fast borgerligt alternativ till den socialistiska regeringspolitiken.

Det blir för en ägare av en tidningstrust en relativt lätt sak att när och var som helst starta en tidning, som blir ett uppkok på vad som står i trustens övriga organ, med tillsats av lätt tillverkade lokala nyheter. — För många går detta till på samma föga rekommenderande sätt som för huvudpersonen i ett för åtskilliga år sedan av Arnold Bennet skrivet skådespel, tidningskungen sir Charles Worgan, ägaren av ett 40-tal olikartade pressalster, som med den mest samvetsrena öppenhet skröt över sin inbringande "affär" och förklarade sin häpnadsväckande framgång med orden: "Jag har endast en princip. Ge allmänheten vad den vill ha. Ge allmänheten icke vad du tycker den borde ha eller vad du tycker skulle vara bra för den, utan vad den för ögonblicket vill ha." På den sålunda fabricerade allmänna opinionen bygges sedan in och utrikespolitik upp i en värld "safe for democracy".

Svensk Tidskrift 1924